

Сливенъ и било знакъ на окончателното напускане на Сливенъ и околността му отъ турските войски и башибозуци.

Едва на 4/1 1878 година Сливенци посрѣщали освободителнитъ руски войски. Най-напредъ въ града влезли една малка частъ отъ 13-й Драгунски полкъ подъ командата на Майоръ Кардашевски. Освободителитъ дошли отъ къмъ с. Джумалий преведени презъ мѣстността „Речица“ отъ Сливеница Коста Кара-Димитровъ. Този коненъ отрядъ се настанилъ въ домътъ на Кавалджиевъ въ „Клучохоръ“, а главнитъ руски сили (бойни части) отъ пехота и артилерия дошли къмъ 8 Януарий.

На 5 Януарий пристигатъ въ града, първитъ български шестъ дружини на Войводата Панайотъ Хитовъ.

На 6 Януарий пристига Желю Войвода съ нѣколко момчета.

На 8 Януарий недѣля е пристигнала въ града руската пехотна 26-а дивизия въ съставъ около 12 баталиона, подъ командата на Генералъ Делингсхаузенъ. Той е билъ и комендантъ на града и на всички войски намиращи се въ него.

Генералъ Делингсхаузенъ е билъ тържествено посрѣщнатъ отъ Сливенци при „Харманитъ“ и после настаненъ на квартира у Захарий Жечковъ.

Съ Сан-Стефанския договоръ (19/II 1878 г.) България стана Автономно Васално княжество съ народна милиция. За въвеждане на новото управление и надзора върху неговото правилно функциониране се учреди комисариятъ, който трѣбвало да функционира двѣ години. Споредъ договора въ България се оставя само единъ руски окупационенъ корпусъ отъ шестъ дивизии пехота и двѣ дивизии кавалерия, ненадминаващи числото 50 хиляди човѣка.

Берлинския договоръ, обаче, (1/VII 1887 год.) окастри границитъ на България и отцепи една частъ отъ нея, която се нарече Источна Румелия. Вътрешния порядъкъ въ Румелията трѣбвало да се поддържа отъ туземна жандармерия и мѣтна милиция.

За началникъ на Руската окупационна войска въ гр. Сливенъ е билъ назначенъ руския Генералъ Михаилъ Скобелевъ — началникъ на 4-й Армейски корпусъ, който презъ м. Мартъ 1879 год. идва въ гр. Сливенъ и установява щаба на корпуса въ града. Генералъ Скобелевъ е престолялъ съ щаба си въ Сливенъ, гдето е оставилъ отлични спомени и е прочутъ съ организирането на народната ни гвардия (гимнастически дружества и пр.). Като началникъ на окупационнитъ руски войски въ Сливенска губерния е проявилъ особенни грижи къмъ гр. Сливенъ и околното население, затова съ право е билъ нареченъ „Бѣлия Генералъ“. Интересно е да се отбележи, че въ нѣколкократнитъ маневри и съвмѣстни учения, които е произвелъ Генералъ Скобелевъ презъ това време, въ близката околностъ на града, сж вземали участие всички сливенски граждани на възраст отъ 20 до 50 години, въоръжени съ Кримкови пушки, които отпосле си останали въ самото население съ завѣта на „Бѣлия Генералъ“: „Това оружје да не се дава на никого отъ враговетъ на Русия“. Така подготвени военно Сливенскитъ граждани сж послужили за основа на чисто българската войска въ гр. Сливенъ. Въ това преходно време и постоянна променливостъ

въ сждбата на България, Сливенци преди още учредяването отъ международната комисия на официалната Българска войска — Народна милиция въ Источна Румелия, организиратъ Гимнастическо дружество въ града, което не е било нищо друго освенъ сборъ отъ въоръжени дружини, обучени чисто по военнo му. Тѣзи дружини, въ които участвували ученици и граждани, бѣдни и богати, имали знаме, барабани, бойни тръби и отивали редовно въ полето, гдето произвеждали редовни упражнения. Истински инициаторъ на тѣхното образуване билъ Генералъ Скобелевъ,

Вече къмъ края на 1878 година съ приказъ № 3 по Българската Земска Войска 9-тата дружина на опълчението се е преименувала на Сливенски пеша дружина № 26, която квартирувала въ Сливенъ — сегашния окръженъ затворъ, който тогава билъ турска държавна фабрика за платове. По после съ Приказъ по Источна Румелия № 30 отъ 6/II 1879 година, Сливенската пеша дружина № 26 се преименувала въ „Дружина № 7 отъ Источната Румелийска милиция“.

9-а Опълченска дружина, а после — Сливенска дружина № 26 сж се командвали първата отъ подполковникъ отъ Руската армия Дормшругъ Целица, а после отъ Капитанъ Минка Кирилъ — бесарабски българинъ (Сливенска дружина № 26).

„Дружина № 7 отъ Источната Румелийска милиция“ се е командвала отъ Капитанъ Райчо Николовъ (убитъ въ Пловдивъ по време на съединението) до 1881 година. Следъ него идватъ капитанитъ: Якобсонъ, Аркадий Ивановичъ Голловъ и най-после Капитанъ Бѣловъ.

Сливенската дружина № 7 по силата на органическия уставъ се е състояла само отъ една приежтвующа рота, която е квартирувала въ зданието на тогавашния турски дебой, а сега щабъ на 3-й Балкански полкъ. Тази единствена рота въ оитъ на патриотичнитъ сливенци се е виждало много малко войска, затова тѣхнитъ гимнастически дружини охотно и доброволно добили видъ на чисто военни дружини, инструктори по военното изкуство, на които били мѣстнитъ дружинни командири и тѣхнитъ подчинени офицери. Това положение продължило до съединението 1885 година. Въ навечерието на Сръбско-Българската война се получава заповѣдъ за формирането на 11-й пех. Сливенски полкъ въ гр. Сливенъ отъ 11-а Айтошка и 12-а Бургаска дружини на Иточно-Румелийската милиция. Войната, обаче, попречила за това и полка се е формиралъ следъ завръщането на горесказанитъ дружини отъ войната, които съ идването си влизали въ състава на 11-й пехотенъ Сливенски полкъ. 7-мата Сливенска дружина първоначално била изпратена къмъ турската граница, следъ това влиза въ състава на Пловдивския полкъ съ когото взема участие въ походитъ до Сръбско-Българската граница и, следъ свършване на войната, влиза въ състава на ново-формиращия се 12-й Балкански полкъ. Презъ време на войната въ Сливенъ се е формирала 2-а резервна дружина, въ която се обучавали запасни за попълване на боевитъ части. Едновременно съ образуването на 2-а резервна дружина въ града се е образувало нѣкакво 2-о Волентирско кавалерийско депо.

Новоформирания 11-й пех. Сливенски полкъ въ началото на 1886 година е образувалъ гарни-